

ZVON

www.zvon.info

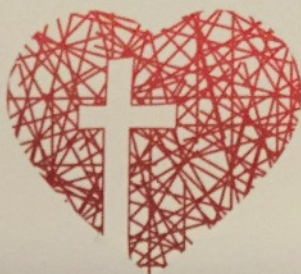
únor/february

2016

časopis krajanské rodiny v New Yorku

YEAR
OF
MERCY

Misericordes sicut Pater (4x)

1. Díky vzdávějme Otci, že je dobrý

In aeternum misericordia eius

Utvořil svět a moudře stvořil zemi

In aeternum misericordia eius

On vede svůj národ cestami dějin

In aeternum misericordia eius

On odpouští a vítá své děti

In aeternum misericordia eius

Misericordes sicut Pater (4x)

2. Díky vzdávějme Synu, který je světlem národů

In aeternum misericordia eius

On nás miluje srdcem z masa a krve

In aeternum misericordia eius

Od něj vše dostáváme a jemu vše darujeme

In aeternum misericordia eius

Srdce otvírá těm, kdo mají hlad a žízeň

In aeternum misericordia eius

Misericordes sicut Pater (4x)

3. Prosme též Ducha o sedm svatých darů

In aeternum misericordia eius

Pramen je všeho dobra, přeladná útěcha

In aeternum misericordia eius

On nám dává sílu, předávějme ji bližním

In aeternum misericordia eius

On je láska, nad ničím nezoufá a všechno vydrží

In aeternum misericordia eius

Misericordes sicut Pater (4x)

4. Prosme o pokoj od Boha, dárce všeho pokoje

In aeternum misericordia eius

Země očekává radostnou zvěst o Králi

In aeternum misericordia eius

Radost a odpuštění v srdci maličkých

In aeternum misericordia eius

A budou nová nebesa i nová země

In aeternum misericordia eius

Misericordes sicut Pater (4x)

Misericordes sicut Pater (vícekrát)

Překlad latinských veršů:

Misericordes sicut Pater - Milosrdní jako Otec

In aeternum misericordia eius - Jeho milosrdenství trvá navěky

Hymnus

K ROKU MILOSRDENSTVÍ

hudba k textu:

<http://tisk.cirkev.cz/ze-zahranici/>

[hymnus-jubilea-milosrdenstvi/](#)

TAK JSEM NA to už konečně přišel. Nebo si aspoň myslím, že jsem na to přišel. Stalo se to náhle, když jsem jel v autě po vánoční bohoslužbě v naší kapli Panny Marie Hostýnské ve Washingtonu, D.C.. Je to vlastně úplně jednoduché a tak jak v životě mnoho velkých a složitých věcí má jednoduché řešení, tak i toto tajemství je vlastně možno pochopit jednoduše. Ted' se ptáte - o co vlastně jde?

No, nejde o nic menšího - a to, jak vysvětlit, že u Boha neexistuje čas, a že v nebi, pokud se tam dostaneme, nebude čas. Vzpomínám si, jak jeden můj kamarád z dětství měl úplnou hrůzu z toho, že v nebi nebude žádný čas. V nebi bude pořád ted'. My lidé přemýšlíme v čase, jsme v čase, pracujeme v čase, prostě a jednoduše - čas se nedá zastavit. Říká se také, že čas je spravedlivý pro každého - nikoho nekrátí, nikomu nenadržuje. Dá se o tom polemizovat. Ale ted' k tomu - jak jsem dospěl k vysvětlení neexistujícího času v nebi. Ještě jednu poznámku si dovoluji. Bůh totiž vymyslel čas a udělal ho - tedy on je ten autor, vlastník času. Pojd'me tedy k meritu věci.

Proč v nebi neexistuje čas se může nejlépe přemýšlet o Vánocích. Malé děti se spontánně těší na Vánoce - Ježíška a nemohou se ho dočkat. Počítají dny a vše se jim zdá nekonečné. To samé pozorujeme u dětí při čekání na prázdniny, výlet atd. Dospělý člověk vnímá tok času už jinak. Všechny svátky, dovolená, oslavy a další významné životní věci jsou nějak seřazeny v čím dál tím rychlejším sledu. Starý člověk vnímá čas ještě rychleji. Včera byly Vánoce a dnes jsou už Velikonoce. Ještě nedávno jsem byl člověkem v plné síle a ted' už nemohu nic. Často starší lidé říkají, jak ten život uletěl. Spousta lidí na sklonku života mluví o životě jako o okamihu. Ergo kladívko - čím starší, tím rychlejší plynutí času, až do bodu bez času. Tudiž, až se dostaneme k Bohu, všechno se shrne do jediného momentu - což je ještě pořád čas, ale potom přijde Bůh - čas se zastaví a vlastně už nebude.

Možná, že jste čekali lepší rozuzlení daného problému. Možná, že moji teorii nepřijmete a moji milí čtenáři, nevím jestli jsem Vás s tím vysvětlováním trochu nenudil, ale každopádně Vám přeji hezký čas při četbě tohoto časopisu.

Fr. Antonín

Anděl odříkání to má dnes těžké, protože mnozí spojují s tímto pojmem jakousi temnotu askeze. Bůh přece chce, abychom měli život a měli ho v hojnosti. Proč tedy nějaké odříkání? Dnes přece jde o to, co nejvíce si popřát, co nejvíce konzumovat. Existuje přirozeně dost příkladů dokazujících, že se někteří samým odříkáním sami stali “nepoživatelnými”. Musí ale odříkání bezpodmínečně vést k nepřátelství vůči životu? Zřící se něčeho vlastně znamená vzdát se nároku na něco, co mi náleží. Cílem odříkání je vnitřní svoboda. Kdo musí mít všechno, co vidí, je totálně závislý. Není svobodný. Nechává se vymezovat zvnějšku.

Odříkání je výrazem vnitřní svobody. Umím-li se vzdát něčeho, co mne jinak baví, jsem vnitřně svobodný. Odříkání však může být i tréninkem k vnitřní svobodě. Zřeknu-li se v postní době alkoholu a masa, je to pro mě příprava pro dosažení svobody. Zkus jednou, zda se ti podaří zřící se na šest týdnů televize, alkoholu, kouření, masa a možná i kávy. Pokud se to podaří, budeš se cítit dobře. Ověříš si, že nejsi otrokem svých návyků, že alkohol ke stimulaci bezpodmínečně nepotřebuješ. Získáš pocit vnitřní svobody - a ta náleží k naší důstojnosti. Jakmile mám dojem, že potřebuji kávu ihned, jakmile jsem unavený, jsem na ní závislý - a to mě de facto rozčiluje, protože mi to bere důstojnost člověka, který může určovat sám sebe. Cítím, že už neovládám sám sebe já, nýbrž jsem ovládán svými potřebami.

V televizním pořadu: “Odříkat se, užívat si - anebo obojí?” Byli dotazováni tři lidé: badatel v oblasti požitků, sexuoložka a já jako mnich, jak tomu vlastně s tím užíváním si a odříkáním je. Všichni tři jsme se shodli na tom, že žádný požitek neexistuje bez odříkání. Kdo by si chtěl jen užívat, tomu se to nezdaří. Klidně si mohu vychutnat jeden nebo dva kousky dortu, ale nejpozději u čtvrtého požitek mizí, jde už o pouhé požití. Mnoho dnešních lidí si už neumí na ničem pochutnat, protože si nedovedou nic odříct. Dříve tomu bývalo spíše opačně. Křesťané se bránili požitkům přílišnou askézí a jakýkoli požitek jim býval vždycky jaksi podezřelý. To bylo právě tak jednostranné jako dnešní názor, že musím mít všechno. Chtivý člověk nic nevychutná. Přeji ti, aby tě anděl odříkání uvedl do vnitřní svobody; aby ses uměl plně vložit do všeho, co právě konáš, abys všemi svými smysly vnímal, co právě jíš nebo piješ. Zjistíš, že anděl odříkání je zároveň andělem radosti z požitku, který ti prospívá. Jestliže se zřekneš něčeho, co bys mohl mít, ať už jde o jídlo, pití nebo televizi, získáš sám sebe. Vezmeš do ruky sám svůj život. Kéž tě anděl odříkání naučí umění jak žít, jak volně disponovat sebou samým a mít tak radost ze života.

Changing My Homily to Honor the Roadside Pilgrims of Snowmageddon

I'm preaching at the 8:30 Mass Sunday morning, and had prepared a homily already.

But events of the last several hours have made me realize that this storm, and the remarkable outpouring of faith by pilgrims along the Pennsylvania Turnpike, demanded something else. Below is my revised homily for the 3rd Sunday in Ordinary.

January 24, 2016 - Deacon Greg Kandra

This storm may be remembered as one of the biggest in New York history, but this morning, it should be remembered for another reason.

It prompted a remarkable and powerful witness of faith. It showed us, in a deeply humbling way, what it means to be the Body of Christ.

Friday, you'll remember, they held the annual March for Life in Washington. The turnout this year was smaller, because of the weather, and many left the city early to try and avoid the blizzard. Among them were students and parishioners from the Midwest, heading home from DC on the Pennsylvania Turnpike. They were from Omaha, Green Bay, Lincoln, Des Moines, and Dubuque, among other places— there were close to 500 people in all, piled onto dozens of buses snaking through the hills of Pennsylvania.

Most were young people, high school and college age, along with chaperones and several priests. They thought they had slipped out ahead of the storm. But they were wrong. At about 10 o'clock, Friday night, they got stuck in the snow on the turnpike, along with thousands of other travelers, about two hours east of Pittsburgh. They couldn't move. The snow was falling, the drifts were rising, and any travel on the turnpike ground to a halt. They had to wait to be rescued.

And wait. And wait. And wait.

But as one of the pilgrims said, it gave them an opportunity to really practice what it means to be pro-life.

And so they did. Seizing this opportunity to minister to others, they welcomed strangers onto their buses – travelers who were stranded or who had run out of gas and needed warmth or food. The students offered people water and a place to sleep. They helped clean off strangers' cars.

And then: they prayed.

Saturday morning, as the snow continued to fall, and the snowplows were still hours away, they did something extraordinary. A group of kids poured out of the buses and began gathering the snow and ice outside, packing it into shape. It looked like they were building a snowman. But they weren't. They made an altar. Out of snow. Then they took tree branches and made a cross. They set up a sound system to play music, and then priests pulled on their vestments and set up a chalice and paten and hosts.

Chaperones opened umbrellas to shelter them, and they stood on a hill along the side of the turnpike, the wind howling and the snow still falling, and there they all celebrated Mass together – hundreds of them, in parkas and scarves and snow boots, joined together in the greatest of prayers, in the most unlikely of places—but a place that for a short time became as solemn and sacred as a cathedral. Anyone who saw that gathering of young people saw something beautiful.

Because they saw the Body of Christ—the Body of Christ Paul that describes in his letter to the Corinthians today. And it is a Body full of the “glad tidings” Christ proclaimed in Luke’s gospel. This is the Body of Christ. This is all of us, and the best of us. It is the Church proclaiming it is alive and growing, as it always has been. It is young and vibrant, and in love with the Lord. And: **It is in love with life—in every sense, *pro-life*.**

It is unafraid to stand before cynics in Washington one day, and proclaim that all life is sacred. It is proud to stand on the side of a road the next day, and offer glad tidings to those who come by—tidings that mean shelter, and comfort, and light. And it is committed to standing before the world during a storm—united in prayer, united in faith, united in hope.

This is the Body of Christ.

This Sunday, as we prepare to receive the Body of Christ in the Eucharist, remember, too, *this* Body of Christ, young men and women like those in Pennsylvania, now spread around the world. Pray in thanksgiving for these Catholic Christians who remind us who we are and what we stand for. Anyone who worries about the future of our Church needed only to see these young people, proclaiming our faith and living it out loud.

The Body of Christ? Amen.

Království Boží

ukázka z knihy
Kam jdeme?
Jan Rybář

Slovo “Království” je pomůcka ze starověku. Od roku 313, kdy dostali křesťané svobodu a ukázalo se, že jsou v římské říši nejmohutnější silou, začala jim chutnat moc. Církev se ponenáhlu stala institucí s největší mocí duchovní i politickou. Papež s třemi korunami na hlavě přijímal hold císařů, králů a knížat. Bez církve se neobešlo tehdy nic.

Byly to dějiny moci, práva a násilí, nikoliv dějiny lásky. Kristus hlásal pravý opak: Království, které má vést člověka k pokoře. Evangelium, které dodnes mnozí nepochopili a hledí s nostalgií zpátky do středověku, k bývalé pochybné slávě církve.

I v té době ale bylo vždy ono Kristovo “malé stádečko”, jak řekl; lidé různých ras, národů, různého vzdělání a stáří, chudí i bohatí, sjednoceni v lásce ke Kristu mezi sebou. Sůl země, světlo světa, kvas, město na hoře všem viditelné: řady světeckých postav. Křesťané žijící mezi lidmi, ale žijící jinak. Jako “poutníci a cizinci”, napodobitelé Krista. “Opatrní jako hadi, prostí jako holubice”. Sešikovaní do boje s odpůrcem v nich i kolem nich. Lidé duchovně uzralí; “do-spěli” k poznání pravdy. Tvořili (a tvoří) ono Království Kristovo. Jsou sazenice budoucího Stromu života věčného. Lidé, budující most na druhý břeh - nebo už lidé na druhém břehu? Malé stádečko (na rozdíl od miliónů, zapsaných v církevních matrikách) mající prokvasit lidstvo: u někoho už v mládí nebo v dospělosti, ve stáří - a asi nejvíce až ve smrti, kdy se mnohým najednou ukáže prázdnota povrchně prožitého života. Budou “dělníky poslední hodiny” (možná vteřiny?), když kývnou na souhlas s plánem Božím.

Kristus není taktický vojevůdce, řídící boj kdesi v zázemí, které je neohrožitelné nepřitelem, On je tím, kdo je s námi a ukazuje na kříž, znamení jeho království. On se nevyvázal v kritické chvíli svého života ze zkoušky, která na něho čekala. Poukazuje na hodnoty, které povedou náš život k hodnotám věčným, když jim dáme přednost před tím, co pomíjí. Království Boží je teď, je ve vás (Lukáš 17,20). Jen objevit ten poklad, zakopaný v poli; koupit to pole za každou cenu, vyměnit za vše pomíjející a radovat se z toho se všemi “dospělými”. Přijď království Tvé - to máme volat denně pro záchranu světa.

V postní době nejde jen o půst

převzato www.vira.cz
zpracováno podle knížky
Ve víru víry - Ignác Mucha

Pochmurný čas

Moje vzpomínky z dětství na postní dobu jsou pochmurné. Nechápal jsem, proč je mně (a koneckonců všem, co chodí do kostela) najednou určováno, že se nemáme příliš dívat na televizi, chodit do kina, příliš dobře jíst, že se máme vyvarovat všeho, co jeví jen známku příjemnosti. Z některých kazatelen (v kostelech bez květín a se zahalenými obrazy) jsem slyšel, co všechno nesmíme dělat a jak se máme co nevíce zapírat. Bůh se mi tak do podvědomí dostával jako ten, který nám chce co nejvíce zkomplikovat život. A čím nám bude hůře, tím lépe... Velmi dobře si vybavuji moment, jak jsem se styděl, když jsem na popeleční středu jako malý kluk vycházel mezi „normální“ lidi z kostela sv. Kříže Na Příkopě s ušpiněným čelem ...

Nechápal jsem, proč to všechno musí být. Možná, že mi to tehdy někdo vysvětlil, ale já si to nepamatuji. Pamatuji si jen, že jsem vnímal, že je to všechno kvůli té „postní době“, která jako nutné zlo předchází Velikonocům, kdy už konečně budeme zbaveni onoho damoklova meče nesmyslné pochmurnosti a odříkání.

V postní době nejde jen o půst

Když jsem se pak v dospívání osamostatnil ve víře, byla jedna z prvních věcí, kterou jsem zkoumal, právě postní doba a půst. (A zkoumám dodneška...) Z mého zkoumání nyní vím, že v „postní době“ nejde v první řadě o půst. Půst je jen jedním z prostředků k něčemu důležitějšímu: totiž k obrácení.

Ano, hlavní náplní postní doby není bezduchý půst a odříkání! Ale obrácení se k Někomu, kdo mi chce nabídnout více, než to, čím právě žiji. Obrátit se ale k Tomu, kdo mi nabízí něco většího, předpokládá, že je třeba se od něčeho jiného odvrátit. Abych mohl do svých dlaní přijmout něco většího, musím odložit to, co v nich může překážet. V tom je podstata neustálého rozlišování kudy nás Bůh vede, co nám nabízí a co je pro nás dobré.

Moudrost církve předávaná po staletí doporučuje tři, resp. čtyři kroky na cestě obrácení: „půst“, „modlitbu“, „almužnu“ a „smíření“. Modlitbou se člověk spojuje s Bohem, naslouchá mu, rozlišuje, jak a kudy se má ubírat jeho život. Postem se člověk něčeho dobrovolně zříká (peněz, času, aktivit...) a to, čeho se zřekl, poskytuje potřebným – což je podstatou „almužny“. Smíření pak člověka naplňuje pokojem ve vztahu k Bohu, k druhým i k sobě. Požehanou postní dobu!

NĚCO PRO ZASMÁNÍ

A woman was taking a nap on Valentine's Day afternoon. After she awoke, she told her husband, "I just dreamed that you gave me a gorgeous and expensive diamond necklace for Valentine's Day! What do you think it means?" "You'll know tonight," he said.

That evening, her husband came home with a small package for her. Thrilled, she opened it and found a book titled "The Meaning of Dreams."

Vážení čtenáři časopisu Zvon. Na konci každého roku dělám krátkou bilanci týkající se vydávání časopisu Zvon. Především Vám děkuji za přízeň a podporu našeho periodika.

V minulé roce jsme také zaplatili obraz Panny Marie Hostýnské v konkatedrále sv. Josefa v Brooklynu. Celkově jsme vybrali za necelé dva roky 25.000 dolarů, což je celková částka obrazu.

Moc díky za vaše dary, ohlasy a připomínky. Časopis vychází 11 krát ročně. Náklad je 420 výtisků. Zde je porovnání výdajů a příjmů za rok 2015.

\$ 4.388,95	výdaje celkem	příjmy celkem	\$ 3.931,00
135,80	papír	cash	1.005,-
2.034,35	známky	checks	2.926,-
1.348,80	tonery, vyměnitelné části v tiskárně		
870,-	nový počítač		

Za celou redakci ZVON - Rev. Antonín Kocurek.

Polovnické – Myslivecké Hody

Venison Feast

Koliba Restaurant

31-11 23rd Ave

Astoria, NY 11105

Friday, Saturday & Sunday

February 26th 27th & 28th

Výběr srnčích, a dalších jídel - Zajíc, Bažan, Kanec

Prosím zavolejte pro rezervaci 718 626 0430

30. prosince během roku 2015 se zúčastnilo na setkání s papežem Františkem při různých setkáních v Římě přes 3.2 miliony věřících.

3. ledna papež František navštívil městečko Greccio, ve kterém poprvé postavil živé jesličky sv. František z Assisi roku 1223.

11. ledna Tříkrálová sbírka letos předčila očekávání jejích organizátorů z Charity Vsetín. Do koledování se zapojilo 67 skupin ve Vsetíně a 133 skupin v okolních obcích. Výsledky ukazují, že dárci byli ke koledníkům opravdu štědrí. Podařilo se vybrat celkem 980 384 korun (cca \$40.000.-), z toho přímo na Vsetíně 311 625 korun.

17. ledna v kontextu událostí současné migrační vlny, které hýbou společnostmi, zvolil papež téma Světového dne migrantů a uprchlíků pro rok 2016: Migrantí a uprchlíci jsou pro nás výzvou. Odpověď dává evangelium milosrdenství. Světovému dni migrantů a uprchlíků, který připadá na 17. ledna 2016

20. ledna ve dnech 19. a 20. ledna 2016 se v Praze uskutečnilo 104. plenární zasedání českých a moravských biskupů. Samotnému pracovnímu setkání předcházela v pondělí 18. ledna ekumenická bohoslužba v kostele sv. Vojtěcha.

21. ledna The Holy Father has written a letter, dated 20th of December and published today, to Cardinal Robert Sarah, prefect of the Congregation for Divine Worship and the Discipline of the Sacraments, in which he decrees that from now on, the people chosen for the washing of the feet in the liturgy of Holy Thursday may be selected from all the People of God, and not only men and boys.

24. ledna biskup Václav Malý sloužil v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha v 10.00 hodin mši svatou za Olgu Havlovou a dárce Nadace Olgy Havlové. Letos v lednu uplynulo 20 let od úmrtí Olgy Havlové, která byla první manželka československého a později českého prezidenta Václava Havla a zakladatelka Výboru dobré vůle.

24. ledna na pražském letišti Václava Havla přistálo letadlo s první skupinou deseti křesťanských uprchlíků z Iráku.

25. ledna ve dnech 18. – 25. ledna 2016 se konal Týden modliteb za jednotu křesťanů. Mottem společných modliteb věřících byl citát „Povolání hlásat mocné skutky Páně“ (1P 2,9).

26. ledna papež František se setkal s iránským prezidentem Hassanem Rouhanim.

Blahopřejeme k narozeninám

v měsíci únoru: George K. Kolasa 1. února, Helena Weirich 3. února, Libuše Král 7. února, Petr Štec 8. února, Marta Bláhová 10. února, Mathilde Halka 14. února, Anna Sikorjak 22. února, Daniela Neyland 25. února, Rev. Jindřich Kotvrda 26. února, Jarmila Weirich 27. února, Martin Vraštiak 29. února.

Děkujeme za podporu české misie a Zvonu

V minulém období přispěli: Václav a Marianne Solfronk, Pavel Kopecký, Frank Fiala, Gustav a Slávka Ulč, Jan Kovář, Zdeněk a Zdenka Sádlik, Dana Sáblik, Jaroslava Zolmanová, Irene Mergl, Zdenek Čapek, Anna Slavík, N.K. Granzotti, Alžběta Sýkora, Helen Hlinka, Alena B. Homolač M.D., Jiřina Zaros, Jiřina Vobořil.

úmysly mší svatých v měsíci únoru 2016

datum	úmysl	dárce
2. února	Za + manžela Ing. Arch. Zdenka Homoláče	Alena, Andrea a Radan Homoláčovi
3. února	Na poděkování za 65 let manželství	rodina Kocurkova
4. února	Za + bratra Dr. Josefa Sádlika	Zdenek Sádlik
7. února	Za celou živou a zemřelou rodinu	Libuše Král
10. února	Za + manžela JUDr. Bohumíra Bunžu	Růžena Bunžová
11. února	Za + manžela Josefa Zolmana	Jaroslava Zolmanová
14. února	Za + manžela Aloise Petra Hanáka	Milada Hanáková
16. února	Za rodinu Hromadku	Blažena Stránská
17. února	Za živou a zemřelou rodinu Pecháčkovou	Pavel Pecháček
21. února	Za + rodiče Pavlicovy	Božena Smrčka a syn Peter
22. února	Za + manžela Jana Stránského	Blažena Stránská
25. února	Za + manžela Josefa Zolmana	Jaroslava Zolmanová
28. února	Za + P. Josefa Kadlece, SJ	Jaroslava Zolmanová

ZVON vydává Czech Catholic Mission in NYC, Inc 110-06 Queens Blvd. Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959 - šeky na podporu pro časopis a misi: Czech Catholic Mission in NYC - na mše svaté: Rev. Antonín Kocurek - Krajanské bohoslužby jsou každou neděli v 10.30 am v dolním kostele Panny Marie Karmelské 23-25 Newtown Ave, Astoria NY příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté. Po bohoslužbách následuje společné pohoštění v Parish Hall - adresa českého kněze: Rev. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959 - E-mail: zvonnews@gmail.com web: www.zvon.info
Slovenská mše sv. každou neděli v 11.00 u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu
(1st Ave a 66th St.) <http://www.stjohnnepomucene.org>

Narodil se 24. srpna 1925 v Zahrádce u Ledče nad Sázavou. Po absolvování Klasického gymnázia Aloise Jiráska v Praze byl jako seminarista královehradské diecéze vyslán do Říma, kde na Papežské Lateránské univerzitě absolvoval filosofická a teologická studia, která završil licenciátem teologie. V roce 1950 zde byl vysvěcen na kněze. Protože komunistický režim nedovoloval těm, kdo studovali v zahraničí, návrat do vlasti, zůstal Karel Vrána v Itálii. V roce 1951 se stal zakládajícím členem české Křesťanské akademie - Řím, v roce 1958 spoluzaložil významný exilový teologický časopis Studie. Při pastorační praxi v diecézi Bressanone Bolzano (1951 -55) pokračoval ve studiích teologie v Salzburgu (1954-55). V letech 1955-77 byl profesorem filozofie v diecézním semináři v Beneventu. V roce 1959 promován doktorem teologie a v roce 1963 doktorem filosofie. Od 60. let se podílel na spoluvytváření kulturně náboženských pořadů českého vysílání rozhlasových stanic: Radio Vaticana, Svobodná Evropa, Deutsche Welle, Deutschlandfunk. V letech 1974-80 byl Vrána hostujícím profesorem na universitě v Neapoli, 1978-92 pak rektorem československé papežské koleje **Nepomucenum** v Římě. Od roku 1991 se Vrána ujal přednášek filosofie na Katolické teologické fakultě Univerzity Karlovy v Praze, kde působil - s krátkou přestávkou - až do své smrti 11/12/2004. V roce 1992 se přestěhoval zpět do vlasti.

Závěr rozhovoru s Karlem Vránou vysílaném na vlnách Vatikanského rozhlasu 1989

Na budoucnost **Nepomucena** se dívám s nadějí. Vyrůstá z mé jedenáctileté zkušenosti. Nedělám si iluze. Problémy a starosti zůstanou vždy naším denním chlebem. Nejen každá zem, ale i každý čas - i ten budoucí - má chleba o dvou kůrkách. To je dobré, má to tak být. Moje naděje má zcela konkrétní tvář a jméno. Jmenuje se Kristus, Matka Boží a Matka církve, jmenuje se též sv. Josef - a do její tváře jsou vepsána jména našich nebeských ochránců. Nadějí Nepomucena opírám o tuto duchovní vertikálu, bez níž se nikdy nic pořádného nepostaví, ani budoucnost naší koleje. Vertikála však neruší horizontálu, nýbrž ji umožňuje a umocňuje. Řeceno prostými slovy: kladu budoucnost Nepomucena zcela a bez výhrad do rukou Božích, do materské péče Panny Marie, do otcovské starostlivosti sv. Josefa, do bratrské a sesterské lásky našich světců a světic - a proto vím, že záleží na nás všech, na našem odhodlání stát při Nepomucenu - dnes a zítra. Tato naše společná odpovědnost tíží jako kříž, ale také osvětluje a dává konkrétní tvář a smysl našemu každodennímu počínání.....